

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: M. E. D., toho času pobytem na území ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty 234, 739 51 Vyšší Lhoty,
zastoupený: Mgr. Vratislav Polka, advokát, se sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, IČO: 75151529, sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 9. 6. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2025, č. j. KRPP-31294-27/ČJ-2025-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 19. 5. 2025, č. j. KRPP-31294-27/ČJ-2025-030022 byla žalobci podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená na 50 (padesát) dní od okamžiku omezení osobní svobody v rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze

dne 31. 3. 2025, č.j. KRPP-31294-22/ČJ-2025-030022, s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 50 dnů, tj. celkem na 100 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 28. 2. 2025 v 13:30 hodin.

II. Žaloba

2. V úvodu žaloby rozporoval žalobce den doručení napadeného rozhodnutí zástupci žalobce. Dále žalobce konstatoval, že mu nebylo do prvního zajištění vydáno v ČR ani jinde na území EU žádné rozhodnutí o vyhoštění či povinnosti opustit území EU, a tedy zjevně v dané době nemařil výkon takového rozhodnutí, a tedy nelze ani dovozovat, že by tak tomu bylo nyní. V rámci řízení o vyhoštění žalobce uvedl, že do ČR přicestoval v dubnu 2024, a to legálně, na základě víza platného na 3 měsíce. Po vypršení víza, když se žalobci nepodařilo vízum prodloužit, tento skutečně nevystoval z EU, když opustil území ČR a odjel do Španělska. Do ČR se tak vrátil dne 25. 2. 2025, a to za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu. Dříve než stačil žádost podat, byl zadržen cizineckou policií. Nelegální pobyt žalobce na území ČR do jeho zadržení trval 3 dny, což nepovažuje žalobce co do závažnosti důvodem aplikace ustanovení o zajištění, tedy omezení práva na osobní svobodu, navíc nyní v tak nepřiměřené délce. Již vůbec nejsou založeny zákonné důvody pro prodloužení takového opatření o dalších 50 dnů, jak to učinil žalovaný napadeným rozhodnutím. Dále žalobce zmínil, že se na území ČR nikdy nedopustil žádného závažného protiprávního jednání (když nelegální pobyt je pouze správním deliktem), ani nemařil výkon předchozího rozhodnutí, a přesto je omezen na osobní svobodě již 3,5 měsíce, navíc aniž by takový postup byl nezbytný k dosažení účelu. Dále vyčítal žalobce žalovanému nedostatečný postup ve věci realizace jeho vyhoštění v době, kterou si sám původně stanovil. Z tohoto důvodu považoval žalobce prodloužení svého zajištění za rozporné s platnými právními předpisy, kdy nesleduje legitimní záměr, je nepřiměřené a porušuje základní právo na osobní svobodu žalobce. Současně žalovaný ani řádně nezdůvodnil, proč považuje úspěch realizace správního vyhoštění podmíněný toliko jeho zajištěním, přestože zajištění je obecně toliko mimořádným prostředkem a v případě většiny cizinců s nimiž je vedeno řízení o správním vyhoštění, se proto nerealizuje. Odůvodnění žalovaného, odkazující na jednání žalobce, že existuje nebezpečí, že tento bude nadále nerespektovat uložené vyhoštění a činit vše proto aby území ČR neopustil, považoval žalobce za paušální a nepodložené, přičemž si současně i odporuje, když žalobce dosud nikdy žádné správní vyhoštění nemařil. Pokud žalovaný odkázal v napadeném rozhodnutí na to, že žalobce uvedl, že se nechce vrátit zpět do Alžírsko, že má dluhy a bojí se, nebo že se při zadržení snažil utéct, nelze z takového jednání automaticky dovozovat, že bude mařit výkon správního vyhoštění za situace, kdy by byl propuštěn ze zajištění. Současně neoprávněný pobyt sám osobě nemůže být automaticky důvodem zajištění cizince. Vedle toho však ještě musí být splněna alespoň jedna z pěti následujících podmínek i.) existence nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek; ii.) existence nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění; iii.) pokud cizinec nevystoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění; iv.) porušení povinnosti uloženou cizinci rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování závažným způsobem; v.) evidence v informačním systému smluvních států. Žalobce se přitom netýká ani jedna z výše uvedených podmínek. Dále žalobce vytýkal žalovanému nedostatečnou reflexi zásady proporcionality dle § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Závěrem žalobce vytýkal žalovanému nedostatečné vypořádání se s otázkou, zda nelze dosáhnout aplikací mírnějších

opatření téhož cíle. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 13. 6. 2025 se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobce následovně. K námitce týkající se doručení napadeného rozhodnutí zástupci žalobce žalovaný sdělil, že napadené rozhodnutí bylo právnímu zástupci žalobce ze strany žalovaného odesláno, a to prostřednictvím datové zprávy dne 19. 5. 2025. Dle detailu datové zprávy „doručenka“ bylo rozhodnutí doručeno dne 26. 5. 2025. K námitce vytykající žalovanému nerealizaci správního vyhoštění v původně stanovené době zajištění žalovaný konstatoval, že žalobci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění se žalobce odvolal. Na základě výše uvedených skutečností nebylo možné provést realizaci správního vyhoštění v původně stanovené lhůtě rozhodnutí o zajištění žalobce, neboť odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má ze zákona odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí. Dobu zajištění stanovenou v rozhodnutí o zajištění ze dne 31. 3. 2025 považoval žalovaný za relevantní, když ta byla stanovena na základě známých skutečností v době vydání rozhodnutí. Námitku spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o prodloužení zajištění nepovažoval žalovaný za důvodnou. Dle názoru žalovaného napadené rozhodnutí splňuje veškeré zákonné náležitosti. K zajištění žalobce a prodloužení zajištění přistoupil žalovaný z důvodu, že žalobce se při pobytové kontrole dne 28. 2. 2025 nejprve skrýval, a pak se pokusil o útěk. Ve svých vyjádřeních opakovaně uváděl nepravdy a zdržoval se na území ČR, ačkoliv si byl vědom neoprávněnosti svého pobytu. Namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí pro neaplikaci zvláštních opatření nepovažoval žalovaný za důvodnou. Žalovaný důkladně posuzoval všechny známé okolnosti případu. Žalobce nedisponuje platným oprávněním k pobytu a sám v rámci provedeného protokolu o podání vysvětlení uvedl, že nechce vycestovat do země původu. Žalovaný dále přihlédl k průběhu pobytové kontroly dne 28. 2. 2025. Ve svých vyjádřeních opakovaně uváděl nepravdy, a to pravděpodobně s úmyslem ovlivnit rozhodování žalovaného. Z tohoto důvodu žalovaný nepřistoupil k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Jelikož žalobce ani žalovaný výslovně nenavrhli projednání věci při jednání ve lhůtě k tomu stanovené a soud neshledal jeho nařízení nezbytným, rozhodl o věci bez nařízení jednání v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.).
5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba není důvodná.

8. Ze správního spisu mimo jiné vyplývá: Žalobce byl dne 28. 2. 2025 kontrolován hlídkou PČR na adrese Nepomuk, Plzeňská 156, v prostoru restauračního zařízení kebab, kdy se žalobce ještě s dalším cizincem nacházel za pultem v kuchyni a měl na sobě červené triko s logem provozovny. Po zahájení pobytové kontroly žalobce odešel z místnosti a zamknul za sebou dveře. Hlídka PČR žalobce jako zaměstnance kebabu vyzvala k prokázání totožnosti. Žalobce nepředložil ke kontrole žádný doklad totožnosti a uvedl, že cestovní doklad má v zázemí restaurace. Při součinnosti hlídky PČR, kdy doprovázela žalobce pro cestovní doklad do zázemí restaurace, přestal žalobce s hlídkou spolupracovat, nejprve se ukrýval, a pak se pokusil o útěk. Hlídka PČR ho dostihla a z důvodné obavy, že se nachází na území ČR neoprávněně, ho dne zajistila a eskortovala ke správnímu orgánu. Dne 28. 2. 2025 byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, kdy uvedl, že má cestovní doklad ve Španělské republice. Dne 1. 3. 2025 donesla ke správnímu orgánu cestovní doklad žalobce slečna P. Š. Následně k celé věci uvedla, že žalobce zná velmi krátkou dobu a sdělila, že cestovní doklad si u ní zanechal sám, aby ho neztratil. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce naposledy vstoupil na území členských států EU dne 2. 4. 2024, přes Francouzskou republiku. V cestovním dokladu bylo nalezeno schengenské vízum číslo 009876859, vydané ČR, typu „C“, s platností od 2. 4. 2024 do 30. 6. 2024. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce nemá na území ČR povolen žádný druh pobytu. Na základě výše uvedených skutečností s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění z území členských států EU. V protokolu o výsledku sepsaného dne 1. 3. 2025 žalobce potvrdil výše uvedené skutečnosti a dále mimo jiné uvedl, že do ČR přijel v dubnu 2024 na základě českého víza za účelem studia. Vízum bylo platné na 3 měsíce. V ČR studoval na Universitě v Pardubicích, obor Ochrana památek. Když mu končilo české vízum, tak odletěl dne 18. 6. 2024 do Španělska, protože v Alžírsku má problémy, a měl strach se tam vrátit. Ve Španělsku byl v Granadě, kde pracoval na stavbě jako poradce, protože má vystudovanou architekturu. Neměl tam ale možnost, jak by si tam pobyt legalizoval, tak mu řekli, aby se vrátil do ČR a zařídil si pobyt zde. Dne 25. 2. 2025 se vrátil do ČR, kdy byl domluvený s kamarádem jménem M., celé jméno nezná, že pojedou do Zastávky u Brna, aby zde požádal o azyl. Než by se o azylu rozhodlo, vrátil by se do Španělska. Na otázku, proč nevycestoval z území ČR po skončení platnosti národního víza č. CZE009876859 platného do 30. 6. 2024, uvedl, že odcestoval do Španělska a na území ČR se vrátil dne 25. 2. 2025. Na otázku, zda ve své domovské zemi je nějakým způsobem ohrožen na životě, uvedl, že na území Alžírsku má dluhy. Jinak v Alžírsku není žádným způsobem ohrožen na životě, ale vrátit se tam nechce. Je zdravý. Správní orgán při prohlídce osobních věcí žalobce zjistil, že jeho tvrzení o délce pobytu na území ČR není pravda, protože ve svých osobních věcech měl účtenku z obchodu Penny s datem 10. 11. 2024 a dále jízdenku ze dne 17. 2. 2025. Následně byl žalobce dne 1. 3. 2025 zajištěn dle zákona o pobytu cizinců. Téhož dne mu bylo uloženo správní vyhoštění, proti kterému se odvolal. Dne 3. 3. 2025 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu a dne 5. 3. 2025 byl přezajištěn dle zákona o azylu. Dne 10. 3. 2025 byla správnímu orgánu doručena informace o tom, že žalobce dne 6. 3. 2025 vzal zpět žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 7. 3. 2025 OAMP doručil žalobci rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 31. 3. 2025 bylo ověřeno, zda proti rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu byla podána žaloba s negativním výsledkem. Do 31. 3. 2025 byl zajištěn žalobce dle zákona o azylu, poté byl znovu rozhodnutím žalovaného přezajištěn dle zákona o pobytu cizinců. Dne 15. 5. 2025 obdržel žalovaný od nadřízeného správního orgánu ŘSCP informaci, že dne 5. 5. 2025 bylo odvolání účastníka řízení ŘSCP zamítnuto a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

9. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*“
10. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“
11. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „*Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*“
12. První okruh žalobních námitek se týkal naplnění důvodu skutkové podstaty zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a nezbytnosti prodloužení trvání tohoto zajištění. Žalovaný své závěry ohledně naplnění důvodu zajištění dle zmíněného ustanovení a setrvání na nezbytnosti zajištění žalobce odůvodnil podle soudu dostatečně. Předně na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že případné maření nebo ztěžování výkonu správního vyhoštění spatřuje v tom, že žalobce se správním orgánem zjevně nechce spolupracovat, naopak hned při prvním kontaktu se snažil vyhnout pobytové kontrole skrýváním a neúspěšným pokusem o útěk, kdy hlídce PČR činil odpor a pokoušel se uniknout z místa prováděné kontroly. Rovněž v průběhu řízení uváděl nepravdivé informace (místo, kde nechal pas, od kdy pobývá na území ČR aj.). Výpovědi žalobce působily rovněž tendenčně a místy si vnitřně odporovaly. Rovněž žalobcův vykonstruovaný příběh, jak dlouho pobývá na území ČR a co pohledával v prodejně kebabu působí zjevně nevěrohodně. Rovněž další jednání žalobce, zejména v řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kdy vzal svou žádost zpět, svědčí o účelovosti jednání žalobce. Dále žalovaný správně poukázal na skutečnost, že žalobce vědomě pobýval od 1. 7. 2024 do 28. 2. 2025 na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace bez platného oprávnění k pobytu. V protokolu o podání vysvětlení uvedl, že má dostatek prostředků k vycestování z území ČR, ale sám v protokolu uvedl, že do Alžírsko dobrovolně vycestovat nechce, z tohoto důvodu jsou zde další pochybnosti. Současně bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce (rozhodnutí odvolacího správního orgánu – rozhodnutí ze dne 5. 5. 2025, č. j. CRP-10892-4/ČJ-2025-930310-V241 (NP dne 15. 5. 2025)). Soud se se závěry žalovaného plně ztotožňuje a odkazuje se na ně. Pakliže se žalobce dále snaží v žalobě navodit dojem, že jeho jednání nedosahovalo potřebné intenzity, je soud právě opačného názoru. Žalobce pobýval na území ČR nelegálně. Z tvrzení žalobce rovněž vyplývá, že ten bez příslušného oprávnění k pobytu cestoval napříč Evropou, a to minimálně při cestě z pět ze Španělska, kam se měl po vycestování z území ČR uchýlit. Veškeré uvedené protiprávní jednání žalobce je jednak jasným důkazem o neexistenci sebereflexe žalobce a jeho hlubokém despektu k dodržování

právních předpisů nejen ČR ale i EU v oblasti cizineckého práva, v čemž je správně spatřována ona zmiňovaná intenzita jednání. Rovněž z jednání žalobce lze vyvodit důvodnou domněnku, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť z jeho jednání je zjevný úmysl území neopustit, a i nadále se na území zdržovat, a to klidně i za cenu toho, že tak bude činit skrytě mimo dohled správních orgánů, jako tomu činil do doby jeho kontroly hlídkou PČR.

13. Druhý okruh žalobních námitek směřoval vůči závěru žalovaného, že by uložení zvláštních opatření bylo neúčinné. Soud se proto zabýval odůvodněním napadeného rozhodnutí v části, která se vztahovala k tvrzené neúčinnosti zvláštních opatření (str. 6-7 napadeného rozhodnutí), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný především vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi bylo to, že si byl žalobce vědom skutečnosti, že již od 1. 7. 2024 pobývá na území členských států neoprávněně, ale neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu, ba naopak ve Španělsku vykonával ilegální výdělečnou činnost, jak sám uvedl. Neoprávněný pobyt chtěl údajně legalizovat podáním žádosti o mezinárodní ochranu, ve skutečnosti tak však neučinil neprodleně, ale až po zajištění policií ČR. Žalobce svůj neoprávněný pobyt na území začal řešit až v zařízení pro zajištění cizinců, kde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 3. 2025, tj. dva dny poté, co bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce a jeho vycestování se stalo reálnou hrozbou, avšak dne 6. 3. 2025 vzal tuto žádost zpět v rozporu s předtím učiněnými tvrzeními. Z jednání žalobce poté žalovaný usoudil, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo účelové, kdy spoléhal, že bude ze zařízení propuštěn. V ČR pobýval neoprávněně a v protokolu uvedl, že nechce vycestovat dobrovolně do své domovské země a již při pobytové kontrole s hlídkou nespolupracoval. Žalobce se při pobytové kontrole dne 28. 2. 2025 nejprve skrýval, a pak se pokusil o útěk, ve svých vyjádřeních opakovaně uvádí nepravdy, pravděpodobně s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu. Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru, že mírnější donucovací opatření, než zajištění za účelem správního vyhoštění, nepřichází v úvahu a ani by nebyla účinná a že žalobce by ani v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nevycestoval a mařil by či ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
14. Z uvedeného dále vyplývá, že k zajištění žalobce bylo žalovaným přistoupeno až po zvážení, zda uložení zvláštního opatření je schopno účinně zajistit plnění povinností žalobcem, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si byl vědom toho, že aplikace zvláštních opatření musí mít v souladu se zásadou proporcionality vždy přednost před zajištěním, jež velmi citelně zasahuje do ústavně zaručeného práva žalobce na osobní svobodu, a které může být uplatněno teprve pokud zvláštní opatření nelze vůbec uložit nebo pokud je zřejmé, že takové opatření v dané věci nemůže účinně zajistit plnění povinností cizincem, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Podpůrně v tomto směru lze odkázat i na předešlá rozhodnutí, jimiž byl žalobce zajištěn a nebylo přistoupeno k uložení zvláštních opatření ať již ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců či zákona o azylu.
15. Žalovaný tak splnil povinnost zjistit v potřebném rozsahu okolnosti rozhodné pro případné uložení zvláštních opatření, resp. pro úvahu o tom, zda lze zvláštními opatřeními dosáhnout v přiměřené míře zajištění splnění povinnosti cizince opustit území v případě správního vyhoštění, přičemž vzal v úvahu veškerá skutková zjištění týkající se protiprávního jednání žalobce a obsah jeho výsledku. Soud si je vědom, že nebylo povinností žalobce navrhnout jednotlivá zvláštní opatření či prokazovat jejich možnost, neboť vzhledem k tomu, že při

zajištění cizince se jedná o uložení povinnosti správním orgánem z moci úřední, spočívá povinnost zjistit skutkový stav v potřebném rozsahu na bedrech správního orgánu (§ 50 odst. 3 správního řádu).

16. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností.
17. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný svá zjištění učiněná v rámci správního řízení dostatečně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež je přezkoumatelné, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce jsou zde dány důvody jednak pro zajištění žalobce, jednak pro prodloužení doby zajištění žalobce a nelze uložit zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný své závěry jasně a srozumitelně vysvětlil a uvedl úvahy, jimiž se při posouzení těchto otázek zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech a z těchto důkazů vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žalobce není s ohledem na učiněná zjištění nepřiměřeným zásahem do jeho práv a k porušení článku 8 Listiny základních práv a svobod a článku 5 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách tak nedošlo. Žalovaný komplexně shrnul důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, by se žalobce mohl ztratit správním orgánům z dosahu a pobývat na území ČR skrytě a neoprávněně, přičemž uložením zvláštního opatření by mohl být zmařen cíl, k němuž zajištění směřuje. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil dostačujícím způsobem, když je třeba zohlednit i to, že v krátké časové době, kdy je žalovaný nucen rozhodnout, nelze provádět rozsáhlé dokazování.
18. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný přistoupil k prodloužení zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy byly posuzovány skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Úvahy žalovaného netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Žalovaný se s důvody prodloužení zajištění i možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona a okolností dané věci dostatečně a odůvodnil důvody, jež ho vedly k prodloužení zajištění žalobce. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
19. Rovněž námitku žalobce týkající se délky jeho prodloužení zajištění soud neshledal důvodnou. Žalovaný se v souladu s ustanovením § 124 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zabýval maximální délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Přitom došel k závěru, že doba nutná k realizaci správního vyhoštění je potřeba prodloužit o 50 dnů (na celkových 100) z maximálně přípustných 180 dnů. Při rozhodování o době trvání zajištění přihlížel žalovaný zejména k předpokládané složitosti přípravy

výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. V rámci přípravy realizace vyhoštění přihlédl k nutné komunikaci se zastupitelským úřadem, kdy bude třeba poskytnutí právní pomoci ze strany této země a bude třeba zabezpečit přepravu do země původu. Na základě svých zkušeností žalovaný odhadl, že provedení všech těchto specifikovaných úkonů zabere dobu nejméně 50 dnů. Stanovená doba trvání zajištění dle žalovaného odpovídá okolnostem daného případu a je stanovena tak, aby odpovídala časovému úseku, který je nezbytně nutný k realizaci správního vyhoštění cizinců ve skutkově shodných nebo podobných případech. Doba prodloužení zajištění tedy byla stanovena tak, aby vyhoštění žalobce bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh realizace uloženého správního vyhoštění. Rovněž shledává soud odůvodnění délky prodloužení trvání zajištění dostatečným, neboť je z něj patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky prodloužení doby zajištění žalobce přistoupeno. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Nutno připomenout, že v původně stanovené době zajištění nebylo toto možné realizovat, neboť až dne 15. 5. 2025 obdržel žalovaný informaci, že dne 5. 5. 2025 bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění zamítnuto a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno, kdy toto nabylo právní moci dne 15. 5. 2025. Až od té doby mohly být opět činěny kroky k realizaci uloženého správního vyhoštění žalobce, kdy i původní rozhodnutí o zajištění předpokládalo k naplnění tohoto účelu nezbytnou dobu zajištění v délce 50 dnů.

20. S ohledem na výše uvedené se tak jeví jako zcela lichá i námitka žalobce, který vytýká žalovanému obecnost napadeného rozhodnutí. Díkce ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců jasně a srozumitelně stanovuje pravidla, za jejichž naplnění může být cizinec zajištěn. Z obsahu předmětného ustanovení rovněž vyplývá, že jeho obsah nedopadá pouze na cizince pobývající na území ČR nelegálně, nýbrž k těmto okolnostem je nutné přidružit i další okolnosti, jimiž jsou např. doručené oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo již pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění zejména tím, že vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Jelikož veškeré tyto individuální okolnosti a skutečnosti byly v případě žalobce naplněny a zohledněny, nemůže se jednat o obecné rozhodnutí dopadající na každého nelegálně pobývajícího cizince na území ČR, nýbrž na určitou skupinu cizinců, kteří splňují výše uvedené podmínky pro zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že rozhodnutí bývají mnohdy velmi podobná, je zapříčiněno podobností skutkového stavu nezbytného pro aplikaci příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Soud s ohledem na uvedené neshledal důvodnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je obecné a koncipované na situaci každého nelegálně pobývajícího cizince v ČR, neboť je zřejmé, že žalovaným byly vzaty v úvahu a zhodnoceny individuální okolnosti týkající se žalobce.
21. K námitce, jíž žalobce napadal tvrzený den doručení napadeného rozhodnutí svému zástupci, soud konstatuje, že ve správním spise, konkrétně na čl. 78, se nachází doručenka datové zprávy, která jasně dokládá, že napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce dodáno do datové schránky dne 19. 5. 2025 v 23:01:58 a doručeno bylo dne 26. 5. 2025 v 20:38:46, poté, co byla oprávněna osoba přihlášena do systému datové schránky. Námitka žalobce je tudíž lichá.

22. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný správně posoudil nezbytnost prodloužení zajištění žalobce v ZZC, když se rozhodl neuložit žalobci zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců a prodloužit jeho zajištění za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškeré zásady správního řízení, stejně jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 23. června 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně